

Woco 2^e zondag van de 40dagentijd (B) – wat vraagt de Heer...

Eerste lezing (Gen, 22, 1-2. 9a. 10-13. 15-18)

In die dagen gebeurde het dat God Abraham op de proef stelde.

Hij zei tegen hem: 'Abraham.' En hij antwoordde: 'Hier ben ik.'

Hij zei: 'Ga met Isaak, uw zoon, uw enige, die u liefhebt, naar het land van de Moria, en draag hem daar, op de berg die Ik u zal aanwijzen, als brandoffer op.'

Toen zij de plaats die God hem had aangewezen bereikten, bouwde Abraham daar een altaar, stapelde er het hout op, bond zijn zoon Isaak vast en legde hem op het altaar, bovenop het hout.

Toen Abraham echter zijn hand uitstak naar het mes om daarmee zijn zoon te offeren, riep de engel van de Heer hem vanuit de hemel toe: 'Abraham, Abraham!' En hij antwoordde: 'Hier ben ik.'

En Hij zei: 'Raak de jongen met geen vinger aan en doe hem niets!

Ik weet nu dat u God vreest, want u hebt Mij uw zoon, uw enige, niet willen onthouden.'

Abraham keek om zich heen en zag een ram die met zijn hoorns in het struikgewas vastzat.

Hij greep de ram en droeg die als brandoffer op, in plaats van zijn zoon.

Toen riep de engel van de Heer voor de tweede maal uit de hemel tot Abraham en zei: 'Bij Mijzelf heb Ik gezworen - godsspraak van de Heer – omdat u dit gedaan hebt en Mij uw zoon, uw enige, niet hebt onthouden, zal Ik u overvloedig zegenen en uw nakomelingen even talrijk maken als de sterren aan de hemel en de zandkorrels aan het strand van de zee.

Uw nakomelingen zullen de poort van hun vijand bezitten.

Om uw zaad zullen alle geslachten van de aarde zich gezegend noemen, omdat u naar mijn stem hebt geluisterd.'

Evangelie (Mc., 9, 2-10) (met acclamatie: omdat Gij het zijt, groter dan ons hart)

Op zekere dag nam Jezus Petrus, Jakobus en Johannes met zich mee een hoge berg op, waar Hij met hen alleen was.

Voor hun ogen veranderde Hij van gedaante,

en zijn kleren werden schitterend wit,

zoals geen bleker op aarde ze maken kan.

Elia verscheen hun samen met Mozes, in gesprek met Jezus.

Petrus zei daarop tegen Jezus:

'Rabbi, het is maar goed dat wij hier zijn;

laten wij drie hutten maken,

voor U een, en voor Mozes een, en voor Elia een.'

Want hij wist niet wat hij moest zeggen; zo vol ontzag waren ze.

Er kwam een wolk die hen overdekte,

en er klonk een stem uit de wolk:

'Dit is mijn geliefde Zoon; luister naar Hem.'

Toen ze rondkeken, zagen ze ineens niemand meer, alleen Jezus was bij hen.

Terwijl ze van de berg afdaalden, bezwoer Hij hun niemand te vertellen wat ze gezien hadden, voordat de Mensenzoon uit de doden zou zijn opgestaan.

Dit woord grepen ze aan om onder elkaar te bespreken waarop dat 'uit de doden opstaan' sloeg.

Overweging

Gebeurt het u weleens, dat je iemand tegenkomt, die je dag helemaal goed kan maken, die je kan laten stralen? Iemand geeft je een compliment omdat je iets goed gedaan hebt; iemand laat je voelen dat je erbij hoort en ertoe doet; iemand laat merken dat het geen onzin is wat je vertelt. Of gewoon een fijn gesprek, een wandeling in de zon, een knuffel van je kleinzoon die je de liefste oma van de wereld vindt.....

Afgelopen carnaval, op maandag toen de optocht door Heerlerbaan trok, kwam er een groep langs die aan de mensen heel persoonlijk een kaartje gaven: "fijn dat jij er bent" of "jij bent een complimentje waard". Ik vond het een heel fijn gebaar. Ik kende de gever niet en omgekeerd kende zij mij waarschijnlijk ook niet. En toch deed het me goed. Zowel de tekst als het feit dat het persoonlijk aan je gegeven werd, niet uitgeworpen maar aangereikt en je werd aangekeken. Dat kun je toch niet anders dan met een glimlach accepteren.

Al dit soort (kleine en grotere) ervaringen hebben wij mensen nodig, denk ik, om de moeilijke en verdrietige dingen in het leven aan te kunnen. Want ons leven is nu eenmaal een afwisseling van mooie en moeilijke dingen, van hoogtepunten en dieptepunten. Van bergen en dalen. En beide maken deel uit van het echte leven van alledag.

Zo ook in de Bijbel. En bijzondere dingen gebeuren in de Bijbel heel vaak op een berg. Vandaag horen we er twee: Abraham, die met zijn zoon Isaak de berg op gaat, om het in onze oren bizarre verzoek van God uit te voeren en Jezus die met drie van zijn leerlingen de berg op gaat en daar voor hun ogen van gedaante verandert en in gezelschap komt met Mozes en Elia.

En in beide gevallen worden het hoogtepunten, die echter pas gebeuren na een dieptepunt.

Voor Abraham was dat dieptepunt de opdracht van God om zijn zoon Isaak te offeren. We weten inmiddels dat dit vooral een verhaal is om duidelijk te maken, dat de God van Abraham een God van leven en liefde is, die juist géén mensenoffers vraagt zoals de mensen in die tijd en die streek wel geloofden. De God van Abraham wil juist toekomst schenken, zonder dit soort kind-offers, maar vraagt juist om **vertrouwen**, ook wanneer dat haaks staat op wat er van je gevraagd wordt of wat er in je leven gebeurt. Wat vraagt de Heer nog meer van ons? Het antwoord van Abraham: vertrouwen. En in het evangelieverhaal gaat juist aan dit verhaal vooraf de eerste aankondiging van Jezus lijden; hij vertelt zijn leerlingen dat Hij gedood zal worden, en na drie dagen weer zal opstaan. En dat wie hem wil volgen, ook zijn kruis zal moeten opnemen. Een moeilijke boodschap die gevolgd wordt door het visioen van de gedaanteverandering op de berg. Om in moeilijke tijden het vol te kunnen houden.

We zongen: wat vraagt de Heer nog meer van ons dan dat wij recht doen en trouw zijn en wandelen op zijn weg? Die trouw en dat wandelen op zijn weg, dat heeft Abraham ons vandaag in overtreffende trap laten zien. Ook al kennen wij geen mensenoffers in onze maatschappij, er zijn wel vele afgoden waaraan wijzelf en onze kinderen en kleinkinderen staan blootgesteld. De vele verleidingen van sociale media, de manier waarop we de aarde vaak misbruiken, de manier waarop we met vluchtelingen of minder bedeelde mensen omgaan: ik denk dat we hierin de offers moeten zoeken die wij als westerse maatschappij aanbieden voor de toekomst van onze wereld.

En wat mag dan het visioen zijn op de berg? Voor mij zijn dat de kleine lichtpuntjes van goedheid om ons heen. Dat er ook mensen zijn, die in de bres springen voor vluchtelingen, dat er wel mensen zijn die opstaan tegen armoede, dat er ook mensen zijn die soberder willen leven, dat er mensen zijn die gewoon vrijwillig tijd en energie steken in mantelzorg, in bezoekgroepen, in werk voor een kerk, ja zelfs die zomaar in een optocht complimentjes uitdelen.

Tot slot: Het lied eindigt met: "Het is de Geest die ons beweegt, dat wij Gods wil doen en omzien naar alles wat er leeft." Dat wens ik ons van harte toe: die Geest die ons inspireert en bemoedigt in wat de Heer van ons vraagt. Amen.